



hendrik suys: ernst en intelligentie

Een gesprek met Hendrik Suys is niet iets, dat je zomaar in het klassieke interview-vormpje kan gieten.

Na twee minuten leg je het vragenlijstje, dat je vooraf hebt opgesteld, terzijde en alles gaat een heel eigen, ongedwongen gang, waarbij je meer en meer getroffen wordt door de schone, verrassend rijpe persoonlijkheid van de 26-jarige kunstenaar. Op een heel eigen wijze vertelt hij over zijn vorming en opleiding, hoe leraar Cools van het Koninklijk Atheneum te Oostende (en eveneens leraar aan het Regentaat Plastische Kunsten te Gent) hem zijn eerste richtlijnen gaf en hem aanmoedigde, hoe hij na enkele maanden Academie — eveneens te Oostende — voor vijf jaar naar Antwerpen trok, naar het Hoger Instituut, waar hij de lessen volgde onder de leiding van Directeur Creytens. Parallel hiermee behaalde hij ook zijn diploma van tekenleraar, functie, die hij momenteel uitoefent aan het Koninklijk Atheneum te Gent-Centrum.

— Ik zou wel graag me volledig wijden aan de schilderkunst, glimlacht hij. Misschien heb ik er de moed niet toe.

Het ideale is de meest volledige inzet van zichzelf, ook van al zijn tijd, maar ook een kunstenaar is een mens, met hetgeen men noemt materiële behoeften.

Glimlachend gaat hij voorbij aan de prijzen, die hij reeds behaalde : een 'Vriendschapsprijs' te Antwerpen (als je dat een prijs mag noemen, zegt hij) en dan ook nog een vermelding in de jongste Oostendse grote prijs voor de Schilderkunst.

Hij zendt niet graag in voor wedstrijden, omdat een eventuele bekroning soms een gevaar insluit, zegt hij, gevaar dat hierin bestaat, dat men dan misschien van zichzelf de indruk krijgt, dat men 'er is', dat men wat op de archaische lauweren mag rusten, daar waar in feite de harde arbeid nog maar pas aanvangt. Dit laatste word je je bewust, vertelt hij, als je bijvoorbeeld Chartres bezoekt, waar je bij het aanschouwen van de brandramen en de beelden veel zin hebt om palet en borstels, voorgoed weg te bergen. Chartres is een bom, die boven je hoofd openbarst, zegt hij, terwijl er gloed komt in zijn woorden.

— *U is toch wat men noemt een figuratief schilder, mijnheer Suys ?*

— Inderdaad ! En ik geloof niet dat ik ooit zal afwijken naar het zogeheten abstracte... Begrijp me wel : ik ben geen anti-abstract, maar mijn diepste overtuiging is dat men het abstracte niet genoeg kan uitdiepen en uitputten, het leidt fataal tot een uiteindelijke mislukking. Trouwens, het is en blijft toch een feit dat het abstracte het meest van alle richtlijnen of stromingen, rechtvaardiging nodig

heeft. Men zou nu natuurlijk van mij kunnen zeggen dat ik ook onafwendbaar naar een verstarring of uitputting ga, daar ik nog steeds beperkt bleef tot landschapsschilderijen. Daar zit een grond van waarheid in, doch zodra ik daartoe de materiële middelen bezit, vat ik vast het figuren- en portretschilderen aan, maar ja... een eigen atelier en modellen... dat blijft toekomstmuziek.

— *Dus, uw voorkeur gaat ook tot portretschilderen ?*

— *Zeker. Ziet u : dat is mens ! De mens is en blijft het meest interessante voor mij. Daarin kunnen wij nog heel wat leren van schilderende kleuters bijvoorbeeld.*

Maar Hendrik Suys gaat de moeilijkheden niet uit de weg. Hij wil eerlijk en ernstig zichzelf zijn en zijn kunstenaarschap laten openbloeien. Hij bezit een ruime geestelijke bagage : humaniora, Hoger Instituut, tekenleraar. Hij houdt zeer veel van muziek (o. a. Ravel !) en zijn lievelingsauteur is Bernanos. Hij is intellectueel genoeg om alles tot zijn juiste proporties te herleiden en om het echte van het onechte te scheiden, ook wat de kritiek-jungle betreft.

Hij weet dat hij bij de aanvang staat en dat het einddoel bereikt wordt langs een weg, die langs de kruispunten en de bochten van ontgoocheling, miskennis en steeds maar her-beginnen leidt. Maar wij geloven vast dat Hendrik Suys dat doel zal bereiken.

(Adres : Leon Spilliaertstraat 23, Oostende).

Julien Van Remoortere